

Uit de tijd *column*
door Susanne Oomkens

Sjors

'Dag mevrouw, ik ben Sjors.' Hij geeft me een hand en ik kijk in de ogen van een slunglige puber met een prachtige bos half lang haar. 'Fijn dat je er bent. Gecondoleerd met het verlies van je overgrootmoeder.' Ik zie deze jongen op de dag van de uitvaart voor het eerst; een jong mens dat in een te groot lichaam lijkt te zitten. 'Deze twee mensen horen bij hem.' zegt zijn oma. Ik geef beiden een hand. 'Mag ik zo dadelijk even iets met jullie overleggen?' vraag ik. Sjors gaat met zijn familie mee naar de familiekamer. Hij loopt wat ongemakkelijk, om de reden die mij al bekend was; namelijk met een spalk langs zijn been. Want Sjors kan tijdelijk niet over zijn eigen vrijheid beschikken en kan op deze manier niet in de verleiding komen om die toch op te gaan zoeken. Ik vraag de twee of zij letterlijk naast deze jongen moeten zitten, of dat in dezelfde ruimte aanwezig zijn voldoende is. 'Het lijkt me zo fijn voor hem als hij gewoon met zijn familie in de binnenste kring van stoelen kan zitten.' Ik kan het niet nalaten om dat te benoemen. Ze begrijpen het. Ik zorg er voor dat het aantal stoelen precies passend is; niets zo naar als een lege stoel in de kring op de dag dat je afscheid neemt van een naaste.

Met de oma van Sjors heb ik afgesproken om samen de kist te sluiten voor de plechtigheid begint. Als ik haar uitnodig om dat te gaan doen staat ook Sjors meteen op; hij wil er bij zijn. Zijn oom voegt zich bij ons. Sjors is zichtbaar aangedaan als hij de schroeven in de deksel van de kist van zijn overgrootmoeder draait. Ook de herinneringen die worden gedeeld en de muziek tijdens de plechtigheid maken bij hem de nodige emoties vrij.

Als ik afscheid heb genomen van de familie en onderweg ben naar huis is het druk met gedachten in mijn hoofd. Niet over het leven dat al geweest is, maar over het leven dat nog maar nauwelijks is begonnen.